

bedst muligt, og også hvordan det skal sammen-sættes, hvordan sagsbehandlingen skal være osv.

Jeg vil dog til ministerens startindlæg sige, at jeg tror, at det er meget vigtigt, at vi i forbindelse med lovforslaget får præciseret noget om sagsbehandlingstiden. Selvfølgelig skal der være nogle muligheder for, at man også kan sikre en ordentlig høring osv. Der skal være en dispensationsmulighed for sagsbehandlingstiden, hvis der er et eller andet, der gør, at den trækker ud. Men når vi snakker nye politiske partier, som skal igennem de meget restriktive regler med at sikre sig 25.000 underskrifter for at kunne stille op til et folketingsvalg, er det altså utrolig vigtigt, at man nogenlunde hurtigt kan få afklaret, hvilket navn man skal stille op under, for før man ved det, kan man ikke komme ud og begynde at samle underskrifter, så man kan stille op til det kommende folketingsvalg.

Kl. 18.00

Derfor mener vi, at det er meget vigtigt, at der kommer noget med i det kommende lovforslag, der sikrer en meget hurtig sagsbehandling. Vi ser frem til lovforslaget.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Tak til fru Line Barfod. Og så går vi tilbage til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kristen Touborg.

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil gerne sige tak for debatten. Sagen her er jo faktisk et skoleeksempel på, når folkestyret fungerer, altså når statsmagten ikke kan råbes op af folket, uanset hvor mange gange de prøver, og der så er en opposition, et mindretal i Folketinget, der går ind og sætter lidt skub i regeringen. Og det er jo smukt, når det kan fungere på den måde.

Man må sige, at ministeriet her har snakket udenom i årevis, det har snakket med uld i mund. Og det er så først i det øjeblik, regeringen får kniven på struben, der begynder at ske noget; så kom ulden langt om længe ud af munden, og det var jo godt.

Man må jo nok sige, at 2 år og 9 måneder til én sagsbehandling er fuldstændig urimeligt, det er meget lang tid. Vi har så også set beklagelse på beklagelse fra regeringen i et svar, der er givet på et spørgsmål, hvor regeringen prøver at forklare, hvorfor der er gået så lang tid, men ikke med særlig stort held, synes jeg. Sagen er, at der

i hvert fald er blevet smølet med den her sagsbehandling. Hvad grunden så har været til at man har smølet kan vi jo lade stå åbent.

Nyhedsavisen har de senere dage sat fokus på sagen. Den har bl.a. henvist til, at statsministeren i et brev fra den 9. september 2006 har svaret liberalisterne på en rykkerskrivelse om, hvornår de fik deres afgørelse, og det har vi diskuteret her med Venstres ordfører, det skal jeg ikke gå nærmere ind på. Men man kan jo godt undre sig over, om der er sket andet i den tid, der er gået fra den 9. september til i dag, end at regeringen altså har fået kniven på struben og derfor har været nødt til at agere.

Vi vil gerne have et uvildigt organ, som vi har foreslået i beslutningsforslaget, til at afklare forholdene, men regeringens forslag, som det foreligger herfra, er imødekommende over for vores hovedformål, og så må vi jo se, om vi kan finde frem til en fælles løsning, der er bedre end den, regeringen har foreslået.

Jeg vil godt sige tak for debatten og tak for, at vi i hvert fald er enedes om at få noget gjort ved det her problem.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 22. februar 2007, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 18.04